

Sygn. akt: I C 263/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Beata Grzybek
Protokolant:	sekr. sąd. Dagmara Napieraj

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2013 r. w Olsztynie

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko Szpitalowi Miejskiemu w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. nie obciąża powódki kosztami procesu na rzecz pozwanego.

UZASADNIENIE

Powódka A. W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego Szpitala Miejskiego w (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M. jednorazowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 250.000 zł. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła m.in., że w dniu 28 czerwca 1994 r. została przyjęta do Szpitala w M., gdzie w związku z porodem syna poprzez cesarskie cięcie została zarażona i ona i syn gronkowcem złocistym. Z wyników badań na posiew z lipca 1994 r. dowiedziała się, że wyhodowano pojedyncze staphylococcus aureus, zaś w wyniku badania USG, przeprowadzonego w 13 lipca 1994 r. ustalono, że w jamie macicy znajduje się ciało obce niemetaliczne.

W odpowiedzi na pozew **pozwana Szpital Miejski w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M.** wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając swe stanowisko pozwana wskazała, że pozwana nie jest następcą prawnym podmiotu leczniczego, który prowadził leczenie powódki w 1994 r. Od tego czasu placówka medyczna przechodziła dwukrotnie przekształcenia. P. 2001 r. podmiot funkcjonował jako zespół opieki zdrowotnej dla którego organem założycielskim był Powiat (...). W 2001 r. utworzony został przez Gminę M. nowy podmiot (...) Publiczny Zespół (...) w M., a ten w 2012 r. przekształcił się w spółkę prawa handlowego, które to przekształcenie zostało dokonane przez podmiot tworzący – organ założycielski. Tym samym brak jest legitymacji biernej, co w konsekwencji powinno skutkować oddaleniem powództwa.

Niezależnie od powyższego pozwana podniosła zarzut przedawnienia. Wg. pozwanej, przedawnienie roszczenia nastąpiło najdalej w 2004 r. Z ostrożności zakwestionowała także fakt zarażenia powódki gronkowcem w trakcie pobytu w placówce w M. oraz wysokość dochodzonego roszczenia. (k. 45– 47)

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka A. W. w dniach 28 czerwca 1994 r. 26 lipca 1994 r. przebywała w Szpitalu w M. , gdzie poprzez cesarskie cięcie urodziła syna . W karcie informacyjnej z dnia 26 lipca 1994 r. znajduje się informacja, iż w badanej wydzielinie wyhodowano m.in. pojedyncze staphylococcus ureus.

Badanie usg z 13 lipca 1994 r. wykazało w jamie macicy powódki ciało obce niemetaliczne. , z dopiskiem „ szwy ?”. Badanie radiologiczne z tego samego dnia wskazało , że „cieni patologicznych nie stwierdza się”.

(**dowód** : akta I C 167/13 badania usg i rtg k. 50, 51, karta informacyjna k. 7)

Pozwana Szpital Miejski w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M. powstała w wyniku przekształcenia (...) Publicznego Zespołu (...) w M. na podstawie aktu przekształcenia sporządzonego przez Burmistrza M. , jako organu wykonawczego Gminy M. na podstawie art. 69 i nast. ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (akt notarialny z 15 kwietnia 2011 r.

(**dowód** : wypis z KRS k. 48-53)

Wcześniej (...) Publiczny Zespół (...)w M.utworzony został na podstawie uchwały (...) Rady Miejskiej w M.z dnia 10 września 2001 r. na bazie przejętego od Powiatu (...), (...) Zespołu (...)w M..

(**dowód** : uchwały k. 54)

Sąd zważył , co następuje :

Powództwo niniejsze nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wstępnie wymaga wskazania przepisy, w świetle których należy ocenić bieg terminu przedawnienia roszczeń powódki, a to wobec zmiany stanu prawnego dokonanej przez art. 1 pkt 2 ustawy z 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 80, poz. 538). Zgodnie z art. 442 § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże w każdym wypadku roszczenie przedawnia się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. Przepis ten został uchylony z dniem 10 sierpnia 2007 r., a w jego miejsce wszedł w życie art. 442¹ k.c. Zgodnie z art. 2 ustawy z 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz. U. z 2007 r. Nr 80, poz. 538) do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym powstałych przed dniem jej wejścia w życie, a według przepisów dotychczasowych w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, stosuje się przepisy art. 442¹ k.c. Obowiązujący od 10 sierpnia 2007 r. art. 442¹ § 1 k.c. stanowi, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Według zarówno art. 442¹ § 1 k.c., jak i obowiązującego do 10 sierpnia 2007 r. art. 442 k.c., dla uznania, że rozpoczął się bieg trzyletniego przedawnienia konieczne jest, aby poszkodowany dowiedział się zarówno o szkodzie, jak i osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Oba te elementy muszą być spełnione łącznie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że o "dowiedzeniu się o szkodzie" można mówić wtedy, gdy poszkodowany "zdaje sobie sprawę z ujemnych następstw zdarzenia wskazujących na fakt powstania szkody"; inaczej rzecz ujmując, gdy ma "świadomość doznanej szkody" (por. uchwałę składu 7 sędziów SN z 11 lutego 1963 r., III PO 6/62, OSNCP 1964, nr 5, poz. 87).

Dopóki tak rozumiane dowiedzenie się o szkodzie nie nastąpi, dopóty bieg przedawnienia w ogóle nie może się rozpocząć. (patrz : Wyrok Sądu Najwyższego z 21 października 2011 r. IV CSK 46/11)

Powódka dochodzi naprawienia szkody, wskazując, że polega ona na tym, iż w dniu 28 czerwca 1994 r. w Szpitalu w M. , podczas porodu przeprowadzonego w wyniku cesarskiego cięcia została zarażona i ona i syn gronkowcem złocistym. Jak podaje to powódka, z wyników badań na posiew z lipca 1994 r. dowiedziała się , że wyhodowano pojedyncze staphylococcus aureus, zaś w wyniku badania USG, przeprowadzonego w 13 lipca 1994 r. ustalono, że w jamie macicy znajduje się ciało obce niemetaliczne.

Zdarzeniem wywołującym szkodę jest zarażenie jej gronkowcem złocistym i pozostawienie w jamie macicy ciała obcego niemetalicznego.

Szkodą natomiast jest stan zdrowia powódki, zaistniały w wyniku powyższego.

W ocenie Sądu – skoro w lipcu 1994 roku powódka знаła wyniki badań bakteriologicznych oraz usg, jak również znany był jej stan zdrowia to przyjąć należy, że od tego momentu powódka wiedziała o szkodzie. Okres 3 lat liczony od tego czasu oznacza, że przedawnienie nastąpiło w lipcu 1997 r. (jeszcze pod rządami art. 442 § 1 k.c.).

Ustalenie wiedzy poszkodowanego o szkodzie stanowi przypisywanie mu - na podstawie okoliczności intersubiektywnie sprawdzalnych - świadomości wystąpienia szkody. Przypisanie poszkodowanemu takiego stanu świadomości jest zrelatywizowane do właściwości podmiotowych poszkodowanego, dostępnej mu wiedzy o okolicznościach wyrządzenia szkody oraz zasad doświadczenia życiowego (por. wyrok SA w Krakowie z 19 marca 1991 r., I ACr 39/91, OSA 1991, nr 4, poz. 28).

Powódka wniosła pozew 30 kwietnia 2013 r., a przedawnienie nastąpiło w lipcu 1997 r. zatem zarzut przedawnienia podniesiony przez stronę pozwaną zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do stwierdzenia, że skorzystanie przez pozwaną z zarzutu przedawnienia jest sprzeczne z art. 5 k.c.

Powódka nie wykazała, aby zaistniały szczególne okoliczności uzasadniające skorzystanie z tej instytucji, poza tym wpływ czasu jest znaczny i brak podstaw do uznania, że nie jest on zawiniony.

W wyroku z dnia 2 kwietnia 2003 r.⁵³ w sprawie przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej deliktem Sąd Najwyższy stwierdził, iż "w wyjątkowych okolicznościach sąd może posłużyć się przy ocenie podniesionego zarzutu przedawnienia treścią art. 5 k.c. Stosując powołany przepis trzeba mieć oczywiście na względzie jego szczególny charakter wynikający z użycia w nim klauzul generalnych. Z tej przyczyny dla oceny, czy podniesiony zarzut przedawnienia nie nosi znamion nadużycia prawa, konieczne jest rozważenie charakteru dochodzonego roszczenia, przyczyn opóźnienia i jego nienadmierności." Sąd Najwyższy pośrednio odwołał się do przesłanki nienadmierności opóźnienia oraz przyczyny opóźnienia wyrażanych przez art. 117 § 3 zdanie drugie k.c.

W sprawie nadmierności opóźnienia wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 czerwca 1969 r.⁵⁴, w którym stwierdził, że dla oceny, czy opóźnienie w dochodzeniu roszczenia nie jest nadmierne nie wystarczy jedynie porównanie czasu tego opóźnienia z terminem przedawnienia. Zależy to także od charakteru okoliczności usprawiedliwiających opóźnienie. Jeżeli przyczyną opóźnienia jest na przykład choroba, to w zależności od jej rodzaju, ciężaru i czasu trwania opóźnienie może być uznane za nadmierne lub nie. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2000 r.⁵⁵ przyjęto, iż "podniesienie zarzutu przedawnienia może być uznane za nadużycie prawa jedynie zupełnie wyjątkowo. Aby w danym wypadku można było przyjąć, że podniesienie zarzutu przedawnienia jest nie do pogodzenia z zasadami współżycia społecznego, musi zostać w szczególności wykazane, iż bezczynność wierzyciela w dochodzeniu roszczenia była usprawiedliwiona wyjątkowymi okolicznościami. Istotne znaczenie dla oceny zarzutu przedawnienia z punktu widzenia zasad współżycia społecznego może mieć zwłaszcza czas opóźnienia w dochodzeniu roszczenia". Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 stycznia 2000 r.⁵⁹ przyjął, iż w obecnym stanie

prawnym nieuwzględnienie przedawnienia może mieć miejsce w wyjątkowo rażących i rzadkich okolicznościach. Stąd uzasadniony wniosek, iż powołanie się na zarzut nadużycia zarzutu przedawnienia może nastąpić w równie wyjątkowych okolicznościach.

Odnosząc powyższe orzeczenia do przedmiotowej sprawy podnieść należy, że opóźnienie w dochodzeniu roszczenia bez wątpienia jest nadmierne. Zdaniem Sądu, nic nie stało na przeszkodzie, aby z powództwem powódka wystąpiła wcześniej.

Powyższa okoliczność była wystarczającą do oddalenia powództwa.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że powódka niewłaściwie określiła stronę pozwaną. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2003 r. V CK 149/02 „Typową konsekwencją przekształcenia publicznego zakładu opieki zdrowotnej w samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej jest powstanie samodzielnego podmiotu wyposażonego w osobowość prawną; dawny podmiot - Skarb Państwa nie ulega likwidacji, natomiast likwidacji ulega jego jednostka organizacyjna, której podstawą był wyodrębniony zespół osób i środków majątkowych. Należności i zobowiązania zlikwidowanego zakładu budżetowego przejmuje organ, który go zlikwidował. Z drugiej jednak strony, zakład samodzielny, wyposażony w osobowość prawną, koszty swojej działalności i zobowiązań pokrywa z posiadanych środków i uzyskiwanych przychodów. Chodzić tu jednak może jedynie o odpowiedzialność osoby prawnej za swoje zobowiązania.”

Obecny podmiot pozwany przez powódkę tj. Szpital Miejski w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością M.powstał w wyniku przekształcenia (...) Publicznego Zespołu (...)w M.na podstawie aktu przekształcenia sporządzonego przez Burmistrza M., jako organu wykonawczego Gminy M.na podstawie art. 69 i nast. ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (akt notarialny z 15 kwietnia 2011 r. Wcześniej (...) Publiczny Zespół (...)w M.utworzony został na podstawie uchwały (...) Rady Miejskiej w M.z dnia 10 września 2001 r. na bazie przejętego od Powiatu (...), (...) Zespołu (...)w M..

Biorąc powyższe pod uwagę, na podstawie powołanych przepisów prawa, Sąd powództwo oddalił.- pkt I wyroku.

W niniejszej sprawie powódkę uznać należy za stronę przegrywającą, albowiem jej żądanie nie zostało uwzględnione przez Sąd , w związku z czym winna ona zwrócić stronie pozwanej koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Jednakże Sąd uwzględnił sytuację w jakiej znajduje się powódka, a która legła u podstaw rozstrzygnięcia Sądu przy rozpoznawaniu wniosku powódki o zwolnienie jej od kosztów sądowych. Dlatego też , na podstawie art. 102 kpc.

Zarządzenie:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

O., dnia (...)